

zou zorgvuldig alles vermijden wat leek naar poseeren, zou net doen of 'ie precies hun gelijke was . . . daarom had 'ie ook geen rok aangetrokken. Hij zou zóó doen, dat ze van 'm moesten zeggen: nou, die is toch ook niet grootsch. . .

Eindelijk, daar schokte plotseling 't rijtuig en 't paardengetrappel stil voor z'n deur. Meteen ging ie 'r heen; de meid hoefde 'm niet te zien zoo in 't zwart met 'n hoogen hoed op; de bureu moesten geen tijd hebben om voor 't raam te komen.

Hij stapte in, stelde zich voor aan de beide heeren, die er al in zaten, en gaf ze meteen een hand. Ze stelden zich niet voor terug, bleven staren tegen de gordijntjes die voor de raampjes waren dichtgelaten en ze zwegen, even als hij in afwachting van hoe de toon moest zijn.

Een jongmensch zat naast 'm, een tener ventje, met 'n bleek gezicht, dat in lachen scheen te willen uitbarsten, lijkachtig bleek en mager onder dien erg hoogen, zwarten hoed en boven dat kleine witte dasje.

En tegenover hem lag lui over de bank een bejaard heer, welbehaaglijk leunend z'n zwaar lichaam in den hoek. Wonderlijk kleintjes deed zijn hoed op dat bolle, ronde gezicht, waaraan 'n dikke ronde baard iets burgerlijk zelfvoldaans gaf. Hij wilde zich blijkbaar de allures geven van aan rijden of begraven gewoon te zijn, verborg zijn verlegenheid over dien nieuwen derden heer door 'm telkens even onverschillig aan te zien, alsof hij bezig gehouden werd door gewichtige gedachten, die voor hem spreken overbodig maakten. . . .

Na een poos zei plotseling 't jonge mensch, terwijl 'ie z'n lach een eindje vierde:

„Dat zit u met dien hoed ook niet erg glad meneer, 'k zou 'm maar afzetten. . . .”

Omdat bij z'n binnenkomen beide heeren de hoeden op hadden, had hij 't ook zoo willen doen, maar hij was de langste en zoo had 'ie steeds voorover moeten zitten, telkens besloten, als 'ie weer 'n duw kreeg van den zolder, om 'm nou maar af te nemen; maar de vrees, dat die anderen daar misschien 'n pique in zouden zien over hun vermeende onbeleefdheid, hield 'm daarvan dan weer terug. En nu volgde 'n 'ie blij meteen den raad van 't jongemensch op, en terwijl 'ie tevens aan die ongemakkelijke twijfelachtigheid over den heerschenden toon van gesprek 'n einde wilde maken, merkte 'n'ie op, 't zoo natuurlijk mogelijk zeggend:

„'t Is toch nog onverwàchts, zoo van juffrouw Grijs. . . .”

„Hm” bromde onverschillig de oude heer, „elk z'n beurt, ze heeft d'r tijd uitgediend. . . .”

Meteen gaf hij toe: „Zéker, betrekkelijk nooit ziek geweest, en zoo'n hoogen leeftijd bereikt, en dan in 'n paar dagen zonder lijden dood, dat is wel gelukkig, maar voor de dochters zal het toch een heele leegte zijn.”

„Och,” bracht toen lachend 't jongemensch in 't midden, „ze is niet in de wieg gesmoord, en ze zei niet veel meer in den laatsten tijd, en natuurlijk, ze zullen met z'n tweeën beter van 't inkommetje kunnen leven dan met z'n driën. Want dat inkomen houden ze. Oome Grijs heeft toen 'ie stierf